

nor of Bank of England, Mr. Montagu Norman, af principielle Grunde stærkt tilraadet en Fremgangsmaade, ved hvilken Risikoen for, at et større eller mindre Beløb forsvinder i Omsætningen helt er udelukket og har lagt en afgørende Vægt paa Fastholdelsen af dette principielle Synspunkt, ogsaa for mindre Landes Vedkommende. I saa Henseende anføres navnlig, at Spørgsmaalet om Størrelsen og Tilstrækkeligheden af Verdens Guldbeholdning indeholder Momenter af betydelig Usikkerhed. Til Trods for den betydelige Tilvækst i Bankernes Guldbeholdninger, der har fundet Sted siden Verdenskrigen, er den Anskuelse almindelig, at Guldproduktionen indenfor et Tidsrum af 10 eller 15 Aar muligvis vil blive utilstrækkelig i Forhold til Efterspørgslen. I saa Henseende anføres, at der i en ikke fjern Fremtid kan ventes betydelig Efterspørgsel fra Indien og maaske ogsaa fra Rusland. Betragtningen fører ganske naturligt ind paa Tanken om gennem internationale Overvejelser at søge at hindre Foranstaltninger fra Seddelbankernes Side, som kan medføre et unødigt Spild af Guld gennem Cirkulationen. Med en enkelt Undtagelse tør man vistnok sige, at Opfattelsen i internationale Finanskredse gaar i Retning af, at cirkulerende Guld i Virkeligheden ikke er nogen praktisk nyttig Guldreserve og at det som Følge deraf vil være en Fordel at naa til en almindelig Ordning, ved hvilken Gullet alene gennem Barresystemet bliver Basis for de forskellige Landes Møntvæsen. Fra engelsk Side har man derfor stærkt fremhævet det ønskelige i, at Danmark, selv om Spørgsmaalet i Realiteten ikke kan være af nogen afgørende Betydning for Verdensguldproblemet, dog ikke foregreb det principielle Synspunkt, der muligt vil vinde Tilslutning gennem saadanne internationale Overvejelser, og som kan tænkes at resultere i, at Guldbarrefoden faar en saa almindelig Tilslutning, at den kommer til at afløse den nuværende Guldmøntfod.

Ved Siden af dette internationale Hensyn kan ogsaa en Betragtning af de skandinaviske Forhold føre ind paa Tanken om at stille sig afventende i Spørgsmaalet om Guldmøntindløsning og foreløbigt acceptere den engelske Ordning. Det er den almindelige Opfattelse, som ogsaa Nationalbanken deler, at Danmarks Overgang til egentlig Guldmøntindløsning fra 1. Januar 1927 vilde medføre, at Møntunionen for Hovedmøntens Vedkommende træder i Kraft fra det nævnte Tidspunkt; som Forholdene foreligger, vil det i dette Øjeblik kun kunne ske for Danmarks og Sveriges Vedkommende. Selv om man tør gaa ud fra, at den Opfattelse, at en Tilbagevenden til den skandinaviske Møntunion maa anses for ønskelig, er almindelig indenfor de skandinaviske Seddelbanker, vil det ingenlunde kunne hævdes, at Anskuelsen har Almengyldighed i alle Kredse, saaledes ikke blandt Nationaløkonomer i de nordiske Lande; fra enkelte Sider er der taget Afstand fra den hidtil benyttede Form for Møntunion og fra andre Sider er der taget til Orde imod Genoprettelse af Møntkonventionen overhovedet. Danmarks Overgang til en Guldfod svarende til den engelske vil holde dette Spørgsmaal aabent og paa en eventuel Møntkonference muliggøre en fri Drøftelse af Problemet mellem de nordiske Lande og vil desuden ikke binde en eventuel Impuls fra Lovgivningsmagten i noget af Landene.

Man har derfor i det væsentlige paa Grundlag af de anførte Hovedbetragtninger indenfor Nationalbankens Direktion enstemmigt sluttet sig til den Opfattelse, at det under de foreliggende Forhold vilde være rettest foreløbig at vælge den engelske Form for Gulddindløsning, der med Hensyn til Sikringen af Landets Pengevæsen i enhver Henseende maa betragtes som ligesaa effektiv som den ved Octroien hjemlede Guldmøntindløsning. Man skal derfor tillade sig at indstille, at der i den ny Lov, som vil være fornøden til Ordning af de herhen hørende Forhold, indføres en Bestemmelse om, at Forpligtelsen for Nationalbanken til paa Anfordring at omveksle Sedler